

[Christophersen.]

tilsvarende sum — i øjeblikket ligger inflationen jo på 8-9 pct. på årsbasis — og det vil sige, at den præmiering, vi her arbejder med, trods alt ikke er større, end at den, som gør brug af ordningen, lige med nød og næppe kan holdes skadesløs i forhold til inflationen. Det vil altså sige, at det, ordningen i virkeligheden konkurrerer med, er det synspunkt, at det trods alt nok bedre kan betale sig at købe hus med det samme, at det bedre kan betale sig at stifte gæld i stedet for at spare op.

Her lyttede jeg med interesse til hr. Knud Damgaards inflationssynspunkter. Nu vil jeg sige, at der skal mere end det indlæg til at overbevise os om, at regeringen er i gang med at bekæmpe inflationen. Foreløbig har den jo fået lov til at udvikle sig med en rivende hast ikke mindst i det år, vi er inde i, hvor prisstigningerne er større, end vi har oplevet det i mange, mange år. Derfor vil jeg også sige til hr. Knud Damgaard: hvis man endelig skulle lægge regeringens antiinflationspolitik til grund som argument for at fjerne ordningen, skulle man dog så ikke lige i socialdemokratiet i hvert fald vente og se, om denne politik overhovedet virker, inden man afskaffer ordningen? Jeg forstod, det for hr. Knud Damgaard var et meget væsentligt argument, at hvis man nu kunne bekæmpe inflationen, behøvede man ikke denne slags ordninger. Skulle vi nu ikke lige vente og se, om regeringens politik virkelig fører til det fortræffelige resultat, som hr. Knud Damgaard skildrede heroppefra?

Vi tvivler meget på det, vi har den opfattelse, at den ordning, vi her står med, ud fra de forudsætninger, der eksisterer, har givet et resultat, som gør det rimeligt, at den får lov til at fortsætte, og vi vil i udvalget forsøge at få belyst, om man måske kunne ændre ordningen, sådan at incitamentet til at bruge den vil blive yderligere styrket.

Dernæst vil jeg sige nogle få ord om selve den betragtning, at disse ordninger ikke giver nogen meropsparring. For det første er det synspunkt jo aldrig blevet dokumenteret. Det er en løs påstand, som fremsættes, hver gang vi drøfter skattebegünstigede ordninger eller præmieringsordninger af denne karakter. Tværtimod taler efter min opfattelse en hel del for, at en række af de ordninger, vi har eller har haft, i virkelighe-

den har haft en positiv virkning, nemlig på den måde, at de har været med til at lægge grunden til nye og bedre opsparingsvaner i dele af befolkningen, hvor indtægtsforhold eller hvor tradition måske tidligere har gjort det til noget mindre naturligt at spare op. Jeg vil således fremhæve, at netop denne ordning arbejder med et meget, meget vigtigt opsparingsmotiv, nemlig opsparing til bolig og vel for de flestes vedkommende opsparing til egen bolig. Jeg mener, at netop denne type formålsbestemte ordninger med stærke motiver er nogle af dem, man bør gøre noget for at få til at virke.

Til sidst skal jeg blot sige om de administrative problemer, ministeren ridser op som en del af begrundelsen for at afskaffe ordningen, at de ikke virker så overbevisende på os, at det kan siges at være nogen rimelig argumentation. Det kan godt være, der er nogle vanskeligheder, som man kan rette, og det vil vi gerne drøfte i udvalget, men de argumenter kan på ingen måde bære det forslag, ministeren her har fremsat.

Derfor må jeg altså bedrøve ministeren med, at den velvillige behandling, han i sin skriftlige fremsættelsestale nærmest forudsatte forslaget ville få, kan vi ikke hjælpe ham med. Det er muligt, der alligevel er tilstrækkeligt til, at forslaget kan gennemføres — det vil vi i så fald beklage — men vores udgangspunkt for de kommende udvalgsdrøftelser vil være, at denne ordning principielt bør bevares, og at vi så må undersøge, om der er administrative problemer eller mangler ved præmieringens nuværende udformning, som man bør afhjælpe.

Dahlgaard: Lovforslaget er blevet grundigt belyst af tidligere ordførere, og jeg skal derfor fatte mig i yderste korthed.

Jeg synes, at forslaget skulle være behandlet ikke i folketingets boligudvalg, men i folketingets skatteudvalg. Her kunne det gå ind på en naturlig måde i overvejelserne om forholdet mellem beskatning og renter, som jo er noget, vi kommer til at beskæftige os med på grundlag af eller i hvert fald med udgangspunkt i den aftale mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, som blev truffet i forbindelse med boligdrøftelserne i foråret.

Begrundelsen for at ophæve ordningen er spinkel. Den går for det første ud på, at